

Brigid Moudrá: Víra je naše dědictví

atka představená Církve
Dubu a Lípy možná na
první pohled nepřístupně a
tvrdě působiti může, leč její
vyprávění v nás vyvolalo
úctu vpravdě neskutečnou a obdiv
neskonalejší. Rozhled a moudrost této ženy
budiž důkazem, že z minulosti jest možno
se poučiti. Slyšte tedy její zamyšlení
a považte, zda slova její i Vás zasáhnou.

... na poledne a na slunce západ od těchto
dvou veletoček se rozprostírala kdysi dávno
nejmocnější a nejohromnější říše, kterou
kdy Svarga nesla. Zdála se všemocná a
nesmírná.

Uprostřed té říše bylo přívětivé moře,
kolem kterého, jak s oblibou říkali jejich
igricové, žili Quirité spokojeně, jak žáby
kolem rybníka. Ale nebyly to vlny moře,
které jednoho dne tu říši smetly,
nýbrž to byly vlny hladových a
krvežíznivých hord z hvozdů a plání za
řekami Donava a Rhéna. Staletí kultivo-
vané civilizace, hospodářství, zemědělství,
stavitelství, vinařství, zahradnictví,
kuchařského řemesla, umění, literatury,
práva, politiky, vojenství... zmizely jako
hrad z písku pod náplavou času.

Čas od času se někde na ruinách těchto
vyspělých staveb, s jejich vykopanou nebo
nalezenou výstrojí, výzbrojí či nářadím
vyloupne někdo, kdo se prohlásí za dědice
té nesmírné říše. Ale je to jen další negra-
motný barbar, snažící si směle
dodat na váženosti odkazem ke své údajně
vznešené minulosti.

Jen kdesi daleko na poledni se prý
dodnes krčí zbytky hrdé Quiritské říše,
které si ještě udržely kontinuitu
se zářnou minulostí v dobách temna.

Ó ano. Jediné, co opravdu přežilo z
dědictví té nesmírné říše do dnešních
dní je Víra. S postupem času ale upadala
a v ruku barbarských králů je stejně
nepatřičná a nepřirozená jako rezavý meč
vyzvednutý z trosek quiritského města.
Jen další pozlátko, kterým si barbaři
chtějí přisvojit aureolu výjimečnosti.

Jen naše Církev Dubu a Lípy nese
poselství nezakalené nánosem bahna času,
jen my plně rozumíme laskavosti
a moudrosti milujícího Boha.

Trpělivě stojíme na naší stezce,
trpělivě sejeme semínka Víry mezi
všechna Stvoření Boží, a tak Víra
pomalu zapouští kořínky a je vidět
první rašící pupeny porozumění,
mocné jako dub a spanilé jako lípa.

Bohové barbarů jsou krutí, krvežízniví a nevypočitatelní. Všechna stvoření Boží však uvnitř touží po klidu, lásce a jistotách. Bůh to vše nabízí.

To neznamená, že bůžci našich bratrů a sester neexistují, nebo že je pošetilé v ně věřit. Jsou ale stejně nedokonalí jako lidské bytosti a jiná stvoření Boží.

Není třeba proto bližním jejich víry zakazovat. Avšak jen všemocný Bůh je dokonalým principem, nechybujícím, tím, kdo stvořil přirozenost všech věcí ve svém Plánu, který se nám může zdát nepochopitelný.

Nutné je však mít stále na paměti, že on je tím, kdo je nekonečně laskavý a milosrdný a jeho Plán je neskonalé dobro pro veškerenstvo. Svěřit se do jeho laskavých rukou tak přináší klidný spánek, neboť každý si můžeme být jisti, že je laskavý a milující, jeho záměry takové jsou, tudíž se nemáme čeho bát, nemusíme se trást strachem z neznámého, z budoucnosti, z nejistoty.

Přirozeností božského Plánu je i to, že nám, nedokonalým smrtelníkům či Bůžkům, se někdy jeho cesty mohou zdát nejasné a nesrozumitelné a zdánlivě kruté. Jisté ale je, že vše plyne směrem k uskutečnění Plánu a záměru Božího. Laskavý Bůh se skrývá ve všech bytostech a stvořeních, ve všech dějích a skutečnostech.

V přírodě i vší přirozenosti lidské.

Odhalit záměry boží je těžké a jediné možné skrze pečlivé pozorování těchto jeho stvoření. Jisti si však musíme být tím, že záměry Boží jsou v konečném důsledku laskavé ke všem jeho nejmilejším stvořením.

Právě to a nic jiného je hlavním poselstvím, hlavní zbraní, která otevírá srdce všech, kteří snad o Věře ještě nebyli spraveni.

Vědomí božího milosrdenství dává klidné spaní i největším hříšníkům, kteří pro své klidné spaní pak často cítí, že musí činit pokání....

Nejvyšší formou pokání je mučednictví. Známe mučednictví Zelené, kdy mučeníci hledají Boží plán v meditaci a modlitbě v přírodě, v odříkání, pústu, osamění, hledí do svého srdce, rozjímají, čtou, přemýšlí, oddávají se duchovním věcem.

Rudí mučedníci pak neváhají položit svůj život pro pravdu Boží, o které jsou přesvědčeni.

A díky mučednictví Bílému, podle barvy našich oděvů, je Víra nenásilně rozšiřována dialogem a dlouhými cestami těch, kdo se vydají na tuto cestu pokání...

